

Arrest

nr. 232 853 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij op 16 april 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2017 dient verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie, met mevrouw M.B.

Op 31 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In deze beslissing

wordt gemotiveerd dat de relatie met mevrouw M.B. inmiddels voorbij is en dat zij verklaart dat verzoeker terug naar Nederland is. Deze beslissing wordt op 16 april 2019 aan verzoeker betekend waarbij de passages over het bevel om het grondgebied te verlaten worden doorgehaald.

Op ongekende datum dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, W.A.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 30 januari 2019 beslist de bevoegde burgemeester tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag (bijlage 19quinquies). Deze beslissing wordt op 5 februari 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 12 februari 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 18 februari 2019 wordt dit bevel aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 30 maart 2019 vindt bij verzoeker een woonstcontrole plaats naar aanleiding van de vraag van de gemeente aan de politie *“Op vraag van de dienst Kort Verblijf (opvolging) van Vreemdelingenzaken te Brussel had ik aan uw diensten willen vragen om na te gaan of de heer W.G.M.W., Surinaamse onderdaan, geboren op (...)1983, thans verblijvende (...), het land heeft verlaten zoals gevraagd op 18/02/2019 in opvolging van een bijlage 13 (bevel). Gelieve ook na te vragen of er beroep werd aangetekend.”*

Op 10 april 2019 dient verzoekers zus A.A.W. van Nederlandse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 16 april 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: W. (...)

voornaam: G. M. W. (...)

geboortedatum: (...).1983

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kempen Noord-Oost op 16.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 16.04.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij geen partner of minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verblijft bij zijn Nederlandse zus W. A. A. (...) °(...).1987 die zich in februari in België heeft gevestigd. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij toont niet aan afhankelijk te zijn van zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Op 05.05.2017 diende betrokkene te Balen een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn feitelijke partner de nederlandse M. B. (...) °(...).1989. Deze aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 daar de relatie van betrokkene met mevrouw B. (...) afgelopen was en ze niet meer samenwoonden. Deze bijlage 20 werd op 16.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 16.04.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Kempen Noord-Oost op 16.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 05.05.2017 diende betrokkene te Balen een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn feitelijke partner de nederlandse M. B. (...) °(...).1989. Deze aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 daar de relatie van betrokkene met mevrouw B. (...) afgelopen was en ze niet meer samenwoonden. Deze bijlage 20 werd op 16.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 16.04.2019 door de politiezone Kempen Noord Oost en verklaart dat hij sinds maart 2017 in België is. Hij verklaart dat hij naar hier kwam omdat hij een vriendin had in België, maar deze relatie in intussen verbroken. Hij verklaart niet terug te kunnen keren naar Suriname omdat hij er niemand heeft. Zijn familie is in Nederland en zijn zus woont in Retie. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.
(...)"*

Op 16 april 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

Op 17 april 2019 wordt verzoeker gehoord in het gesloten centrum.

Op 7 mei 2019 dient verzoeker door middel van een volmacht aan zijn raadsman een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn zus, W.A.A., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 9 mei 2019 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Op 21 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 240 072.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende volgende exceptie op:

“Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten is verzoekende partij reeds voorheen het onderwerp geweest van voorafgaande en definitieve bevelen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij ziet derhalve niet in waar verzoekende partij een belang kan doen gelden ter vernietiging, des te eerder tegen de schorsing van de uitvoering van eerste bestreden beslissing vermits zij reeds onderworpen is aan voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten welke intussen definitief geworden zijn.¹. Het middel is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen et bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.4. Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit verzoeker niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat zijn situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van:

- *de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*
- *Artikel 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- *Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *artikel 62 §2 van de wet van 15 december 1980*

1- De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2- In casu is er een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanwezig. Verzoeker heeft in januari 2019 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met zijn zus, en de bestreden beslissing maakt hier geen melding van. Zoals hoger aangehaald werd er wel degelijk in januari 2019 een aanvraag op basis van artikel 47/1, 2° Vw. ingediend door verzoeker, hetgeen resulteerde in een bijlage 20. Volgens deze beslissing was de verwantschapsband niet aangetoond. In de huidige bestreden beslissing spreekt DVZ consequent over de zus van betrokkene, hetgeen aantoont dat sinds het verzoek van januari 2019 de verwantschap wel bewezen werd. Het is onduidelijk wanneer de Bijlage 19qq betekend werd aan verzoeker omdat dit niet vermeld werd op de beslissing die hij heeft ontvangen. Alleszins werd er op 12.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker, en er kan aangenomen worden dat ook de bijlage 19qq op dezelfde dag werd betekend. De Minister maakt wel melding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019, de bijlage 19qq kan haar evenmin ontgaan zijn, en dus ook niet de aanvraag waarvan de bijlage 19qq het gevolg is.

De Minister was dus op de hoogte van de aanvraag tot gezinshereniging van januari 2019 van verzoeker met zijn zus, maar maakt hier geen melding van in de beslissing.

3- Bovendien is het niet gebleven bij één aanvraag. Nadat verzoeker de bijlage 19qq had ontvangen werd hem gemeld dat de aanvraag niet in overweging werd genomen omdat de verwantschap niet was aangetoond. Er werd hem verzocht om een geboorteakte bij te brengen, alsook één van zijn zus. Hij bezorgde effectief de bijkomende documenten aan de gemeente, waarna er op 13.04.2019 een nieuwe controle door de wijkagent werd uitgevoerd. Aan verzoeker werd gemeld dat het dossier ditmaal volledig was en dat het werd doorgestuurd naar DVZ voor verder onderzoek.

Verzoeker verwachtte dat zijn aanvraag grondig zou onderzocht worden, en hij was dan ook compleet verrast toen hij plots van zijn vrijheid beroofd werd.

4- De bestreden beslissing maakt wel gewag van het feit dat verzoeker samenwoont met zijn zus, maar stelt dat dit een terugkeer naar Suriname niet in de weg staat. Er wordt eveneens gemeld dat verzoeker niet aantoont dat hij afhankelijk is van zijn zus, noch dat dit zou blijken uit het administratief dossier. Wil dit zeggen dat de Minister dan toch een onderzoek heeft gevoerd zoals voorzien in artikel 47/3?

De artikelen die van toepassing zijn op een aanvraag gezinshereniging met een zus die EU-burger is zijn de volgende:

Artikel 47/1 :

"(...)"

Artikel 47/3:

"(...)"

De Minister lijkt in de bestreden beslissing het dossier van verzoeker oppervlakkig te toetsen aan de voorwaarden van artikel 47/13 Vw., terwijl er nergens verwezen wordt naar de aanvragen gezinshereniging. De eerste aanvraag werd gevolgd door een beslissing tot niet-inoverwegingneming van DVZ omdat de verwantschap met zijn zus niet werd aangetoond. Verzoeker stelt dat hij daarna verzocht werd om documenten bij te brengen die dit bewijzen, hetgeen hij ook gedaan heeft. In de bestreden beslissing spreekt de Minister consequent over de 'zus' van betrokkene, waaruit kan blijken dat er effectief nieuwe documenten aan het dossier werden gevoegd die de verwantschap aantonen. De Minister had dan ook niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten mogen nemen terwijl er nog een aanvraag gezinshereniging lopende was. Bij een aanvraag gezinshereniging is er een potentiële schending van artikel 8 EVRM. Net om deze reden dienen dergelijke verzoeken met de nodige zorgvuldigheid behandeld te worden. Dit is in casu niet gebeurd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet); artikel 47/1, 2° en 47/3 §3 Vreemdelingenwet; artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 §2 Vreemdelingenwet en artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Vervolgens ziet zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden daar de aanvraag gezinshereniging die zij indiende in januari 2019 niet werd vermeld in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing zou oppervlakkig toetsen aan de voorwaarden van artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet zonder te verwijzen naar de aanvragen gezinshereniging. Verwerende partij had geen bevel om het grondgebied mogen afleveren terwijl er nog een aanvraag gezinshereniging lopende was.

Verzoenende partij wijst erop dat bij een aanvraag gezinshereniging er een potentiële schending van artikel 8 EVRM is.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁴

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁵ Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zoals blijkt uit de inhoud van het verzoekschrift, zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de motiveringsplicht.

Bovendien betreft het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een politimaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁶ Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.⁷

2. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de bewoordingen van voormelde bepaling en het arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015 waarin het Hof eraan herinnert dat de minister of zijn gemachtigde gehouden is een bevel het grondgebied te verlaten uit te vaardigen wanneer de vreemdeling illegaal in het land is en in het bijzonder in de gevallen beoogd in artikel 7, lid 1, 1° en 2°, dat hij daarvoor niet over enige beoordelingsmarge beschikt⁸, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij, na te hebben vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

3. In casu werpt verzoekende partij een potentiële schending op van artikel 8 EVRM, doch geeft nergens aan dat dit artikel geschonden werd door de bestreden beslissing, laat staan op welke wijze.

In hoofddorde, inzake 8 EVRM, wanneer verzoekende partij een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient zij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de

omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé-en gezinsleven dat zij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen⁹.

Dit is in casu niet het geval. Bovendien volgt uit het administratief dossier dat verzoekende partij sinds 2017 op het Belgisch grondgebied aanwezig is en zijn zus enkel van februari 2019. Artikel 8 EVRM betreft alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het gezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders, deze bescherming wordt enkel uitzonderlijk uitgebreid¹⁰. Volgens het EHRM zullen de verhoudingen tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder dat het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan normale affectieve banden¹¹.

Dit is in casu niet het geval. Verzoekende toont echter niet aan dat er sprake is van bijkomende afhankelijkheid, zodat er geen schending van artikel 8 EVRM kan weerhouden.

Voorts herinnert verwerende partij eraan dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat¹² en wordt verwezen naar het EHRM dat er meermaals aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹³

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Verzoekende partij heeft geen relatie noch een gezin op Belgisch grondgebied, er is geen reden waarom hij de beslissing omtrent zijn aanvraag gezinshereniging van 07.05.2019 niet zou kunnen afwachten vanuit zijn land van herkomst.

Verwerende partij herinnert aan de bewoording van artikel 1/3 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat "De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan »

Er kan mitsdien geen schending weerhouden worden van artikel 8 EVRM.

4. Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 §3 Vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben betrekking op de aanvraag machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19 ter) ingediend door verzoekende partij op 07.05.2019 ter vervoeging van zijn zus A. W. (...), met Nederlandse nationaliteit die zich enkel in februari 2019 in België zou hebben gevestigd. De aanvraag werd ingediend op 07.05.2019, na betekening van de bestreden beslissing op 16.04.2019. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de schending van deze artikelen die verwerende partij hadden moeten weerhouden van het nemen van de bestreden beslissing en de uitkomst van de aanvraag af te wachten.

Verzoekende partij haar argument als zou verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten mogen nemen terwijl er nog een aanvraag gezinshereniging hangende is faalt aldus in feite. De eerste aanvraag vormde het voorwerp van een beslissing tot niet-inoverwegingname op 30.01.2019 en de tweede aanvraag van 07.05.2019 werd maar ingediend na betekening van de bestreden beslissing op 16.04.2019.

5. Wat betreft de grieven tegen het risico op onderduiken geeft verzoekende partij aan in afwachting te zijn geweest van een beslissing omtrent zijn nieuwe aanvraag.

Uit het administratief volgt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) na de beslissing tot niet-inoverwegingname (bijlage 19 quinquies) werd ingediend op 07.05.2019 zodat verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op 16.04.2019 geenszins 'in afwachting' was van een beslissing omtrent zijn nieuwe aanvraag.

Er kan geen schending weerhouden van artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet.

6. Tenslotte aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.¹⁴ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁵

7. Het beroep is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name waarom verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij *"op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum"*. Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden aangenomen. Verzoeker verklaarde geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben. Op 5 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn toenmalige partner in, deze aanvraag werd geweigerd omdat de relatie inmiddels al afgelopen was. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn Nederlandse zus die zich in België heeft gevestigd woont. Verzoeker toont niet aan dat hij afhankelijk is van zijn zus, hij is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast verklaarde verzoeker geen medische problemen te hebben. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker duidelijk gemaakt heeft dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden: *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019"*.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.3. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

Verzoeker stelt dat hij in januari 2019 een aanvraag gezinshereniging indiende en dat hiermee geen rekening werd gehouden. De eerste aanvraag in functie van zijn zus werd niet aanvaard omdat de verwantschapsband niet was aangetoond. Verzoeker stelt dat deze weigeringsbeslissing allicht op dezelfde dag werd betekend als het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk 12 februari 2019, maar dat hiervan in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt. Verzoeker meent ook dat door het gebruik van het woord “zus”, de verwerende partij aanvaardt dat de verwantschapsband intussen bewezen is.

Verzoeker vervolgt dat hij een tweede aanvraag in functie van zijn zus heeft ingediend, waarna er op 13 april 2019 een woonstcontrole door de politie plaatsvond. Verzoeker verwachtte dan ook dat deze aanvraag eerst behandeld zou worden vooraleer huidige bestreden beslissing genomen zou worden waarbij hij van zijn vrijheid beroofd werd.

Ten slotte uit verzoeker kritiek op het motief dat de samenwoning met zijn zus, een terugkeer naar Suriname niet in de weg staat. In dit motief wordt vermeld dat verzoeker niet afhankelijk is van zijn zus. Volgens verzoeker duidt dit erop dat de verwerende partij toch een onderzoek heeft gevoerd zoals voorzien in artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag.

3.1.3.4. Er wordt opgemerkt dat huidige bestreden beslissing geen antwoord inhoudt op een aanvraag gezinshereniging, zodat de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn op deze beslissing en de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Huidige bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat huidige bestreden beslissing een “verdoken” antwoord inhoudt op een aanvraag gezinshereniging, wordt dit hieronder onder punt 3.1.3.5. onderzocht.

3.1.3.5. In de bestreden beslissing wordt over de zus van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verblijft bij zijn Nederlandse zus W. A. A. (...) °(...).1987 die zich in februari in België heeft gevestigd. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij toont niet aan afhankelijk te zijn van zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

(...)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde het familieleven tussen verzoeker en zijn zus in rekening heeft gebracht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus van januari 2019 werd afgewezen op 30 januari 2019 met een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag (bijlage 19*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 februari 2019. Verzoeker betwist niet dat hij van deze beslissing kennis kreeg in februari 2019, dus ruim voordat huidige bestreden beslissing werd genomen op 16 april 2019. De omstandigheid dat de bijlage 19*quinquies* niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, brengt niet mee dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze te werk zou zijn gegaan. Aan verzoeker wordt immers een bevel gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Dat er voorheen een aanvraag gezinshereniging werd afgewezen, doet hieraan geen afbreuk en het niet vermelden hiervan vormt geen motiveringsgebrek, nu het gezinsleven met zijn zus wel in rekening wordt gebracht.

Inzake een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus, wordt erop gewezen dat verzoeker geen stukken bijbrengt ter ondersteuning van het feit dat hij deze aanvraag heeft ingediend voor 16 april 2019, datum van huidige bestreden beslissing. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Er zijn evenmin bewijzen van een woonstcontrole in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Uit het administratief dossier blijkt wel dat op 30 maart 2019 bij verzoeker een woonstcontrole plaatsvond, maar deze gebeurde naar aanleiding van de vraag van de gemeente aan de politie *“om na te gaan of de heer W.G.M.W., Surinaamse onderdaan, geboren op 05/01/1983, thans verblijvende (...), het land heeft verlaten zoals gevraagd op 18/02/2019 in opvolging van een bijlage 13 (bevel). Gelieve ook na te vragen of er beroep werd aangetekend.”* Alleszins, mocht er nog een andere woonstcontrole hebben plaatsgevonden, vormt dit geen bewijs van het feit dat verzoeker op dat ogenblik een aanvraag gezinshereniging zou hebben ingediend. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers zus op 10 april 2019 haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie indiende, zodat een eventuele woonstcontrole in het kader van deze aanvraag kan zijn gebeurd, maar dit staat los van een eventuele aanvraag van verzoeker waarvan geen spoor terug te vinden is in het administratief dossier.

Na het nemen van de bestreden beslissing op 16 april 2019 heeft verzoeker op 7 mei 2019 bij volmacht een tweede aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht en op 21 oktober 2019 besliste de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker betwist inhoudelijk niet dat hij *“niet aan(toont) afhankelijk te zijn van zus”* en dat hij *“een volwassen persoon (is) waarvan mag (worden) verwacht (...) dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zus”* en dat *“(n)ergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”* Ook in het kader van zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete elementen bij die wijzen op een afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn zus of van de zus ten aanzien van verzoeker.

Dat in de bestreden beslissing wordt onderzocht of verzoeker en zijn zus een afhankelijkheidsrelatie hebben, getuigt van zorgvuldigheid van de verwerende partij en brengt niet mee dat toepassing wordt gemaakt van wetsartikelen die handelen over gezinshereniging. Zoals reeds gesteld, was er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen aanvraag gezinshereniging van verzoeker hangende. Dat gesproken wordt over de “zus” van verzoeker duidt erop dat rekening wordt gehouden met verzoekers verklaringen en met de stukken van het administratief dossier, maar dit brengt niet mee dat op dit ogenblik juridisch bindend wordt vastgesteld dat verzoeker heeft aangetoond dat er sprake is van een effectief vastgestelde verwantschapsband met zijn zus in het kader van een procedure gezinshereniging.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het dossier van verzoeker toetst aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Voor een bespreking van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet.

3.1.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In essentie verwijst verzoeker naar het familieleven met zijn meerderjarige zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België woont.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

De gemachtigde motiveert in dit verband in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verblijft bij zijn Nederlandse zus W. A. A. (...) °(...).1987 die zich in februari in België heeft gevestigd. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij toont niet aan afhankelijk te zijn van zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

Verzoeker werpt wel op dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus indiende. Hoger werd al vastgesteld dat verzoeker dit niet hard maakt. Verder gaat verzoeker niet op concrete wijze in op de motieven in de bestreden beslissing over het familieleven met zijn zus. Deze motieven houden dan ook stand.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Zoals reeds gesteld wordt de schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van :

– artikel 74/14§3 van de wet van 15.12.1980

– artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- artikel 62 §2 van de wet van 15 december 1980

Verzoeker wordt verweten dat hij een risico zou vormen op onderduiken omdat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. Verzoeker had dit bevel gekregen nadat zijn aanvraag gezinshereniging met zijn zus niet in overweging werd genomen omdat de verwantschap niet werd aangetoond. Hij diende onmiddellijk een nieuwe aanvraag in met bijkomende documenten. Verzoeker was in afwachting van een beslissing omtrent deze aanvraag. Het is niet correct om te stellen dat verzoeker hierdoor een risico vormde op onderduiken. Integendeel zelfs, hij had zijn adres doorgegeven zodat er een controle door de wijkagent kon gebeuren. Dit had ook effectief plaats op 13.04.2019. Het is kennelijk onredelijk om op 16.04.2019 te stellen dat verzoeker een risico vormt op onderduiken als de wijkagent zijn aanwezigheid op het opgegeven adres slechts drie dagen daarvoor nog heeft bevestigd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrechtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ **artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken**

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Verzoeker betwist niet dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019”*.

Verzoeker werpt op dat nadat zijn aanvraag gezinshereniging met zijn zus niet in overweging werd genomen, hij onmiddellijk een nieuwe aanvraag indiende met bijkomende documenten en hij dus geen risico vormt op onderduiken. Verzoeker stelt dat hij zijn adres had doorgegeven zodat er een controle door de wijkagent kon gebeuren op 13 april 2019.

Er wordt op gewezen dat verzoeker geen stukken bijbrengt ter ondersteuning van zijn betoog dat hij een tweede aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zus indiende voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 16 april 2019 (zie ook de bespreking van het eerste middel). Mocht er al een woonstcontrole hebben plaatsgevonden, brengt dit niet mee dat er sprake is van een effectief ingediende aanvraag gezinshereniging. Bovendien vond er wel degelijk een woonstcontrole plaats op 30 maart 2019, maar enkel om na te gaan of verzoeker al gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2019 (zie ook de bespreking van het eerste middel).

Dat de verzoeker een vast adres heeft dat is gekend door de verwerende partij, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2019.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er op kennelijk onredelijke wijze in zijn hoofd *een risico op onderduiken* wordt vastgesteld.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van een objectief criterium vermeld onder artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt dit toegepast op de concrete situatie van verzoeker. Verzoeker betwist niet dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2019 dat hem betekend werd op 18.02.2019.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met elementen eigen aan de zaak en het in deze zaak van toepassing zijnde objectief criterium.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET